

og derhos de Myndigheder, der skulle betale for Patienten, ville øve et formaalkstjenligt Tryk i samme Retning.

Der næst bestemmer § 9, at veneriske Patienter skulle kunne modtages i alle almindelige, offentlige Sygehuse, og at der skal træffes Foranstaltning til, at Patienterne, saavidt muligt, kunne ligge der, uden at deres Navne eller hvilken Sygdom de lide af bliver kjendt for Uvedkommende, saa at der selvfølgelig ikke maa bestaa Specialhospitaller for veneriske Sygdomme.

Der er efter den nugældende Ordning to Ting, som skræmmer veneriske Patienter fra at melde sig til Lægebehandling, især paa Sygehuse, nemlig Frygt for Politiet og Frygt for den Skam, der i det almindelige Dømmeme klæber ved Sygdommen.

Den første Frygt vedrører kun Kvinderne, men der kan ikke være Tvivl om, at den er den væsentligste Grund til, at mange Kvinder gaa omkring med venerisk Sygdom uden at søge ordentlig Lægehjælp derfor. I Carlsens „Til Belysning af Prostitutionsspørgsmaalet“ figes der S. 18—19: „Det er her af største Vigtighed at erindre, at disse den hemmelige Prostitutions syphilitiske Kvinder gaa omkring med denne Sygdom og undgaa at søge Lægehjælp, saa længe det paa nogen Maade er dem muligt“, og Forfatteren slutter med at sige, at „hvad man end vil gjøre med den offentlige Prostitution, vil en streng Kontrol med løsgangte Kvinder i Kjøbenhavn være en uafviselig Nødvendighed“. Dette er efter Erfaringens Vidnesbyrd en urigtig Slutning; Politiets allerstrengeste Kontrol har intet gunstigt Resultat at opvise i noget Land, hvad der netop er Grunden til de idelige Klager, der allevegne lyde over Polititilsynet og saaledes ogsaa hos os. Det, der er nødvendigt, er, at man horkjerner Grunden til, at de syge Kvinder ræddes for at underkaste sig Lægebehandling. Vel kan Betændighed og Ligegyldighed være medvirkende til, at disse Kvinder forsømme deres Sygdom, men efter den Menneskene ellers i Almindelighed iboende Rædsel for Sygdom,

kan det ikke være tvivlsomt, at der her er en anden Faktor til Stede, og naar en Kvinde i Kjøbenhavn veed, at hun, naar hun henvender sig nogetsteds om Lægehjælp, risikerer at blive indlagt paa Kjøbenhavns vestre Hospital, at blive betragtet som en Skjæge og underkastet Politiets vilkaarlige Tilsyn, fort sagt at blive medhandlet værre end en Forbryderesse, uagtet hun maatte ikke i nogen Henseende har forset sig, da er det i Virkeligheden en saare naturlig Ting, at hun søger at holde ud saa længe som muligt og skjule sin Tilstand, hvad der naturligvis, foruden at være misligt i anden Henseende, tillige maa tjene til at forhærde og ødelægge hende, hvis hun ikke er det i Forveien. Det synes underligt, at Myndighederne og Lægerne ikke forlængst ere komne efter, at alene denne Omstændighed ved den offentlige Prostitution og det øvrige i Loven af 1874 anordnede Advarsels- og Tilsynssystem, at derved de kvindelige Patienter skræmmes fra at søge Lægehjælp for deres veneriske Lidelser, er nok til at gjøre den hele Indretning aldeles ubrugelig som hygieinisk Foranstaltning.

Enhver Grund til Rædsel for Myndighederne bør betages Kvinderne saavel som Mændene, naar de ere syge, og derfor er det i Slutningen af § 9 fastfast, at, naar Nogen frivillig, det vil sige: uden Tvang fra Politiets Side, undergiver sig paalidelig Lægebehandling, bortfalder ethvert Ansvar, de kunne have paadraget sig for Overtrædelse af de Straffebemmelser, der ere givne for at modvirke Prostitution og Smittes Udbredelse ved straffede Personer, jfr. Plakaten af 9de Marts 1809, der netop fritog Kvinder, der vare behæftede med venerisk Sygdom, for Straf o. s. v., naar de i Tide meldte sig til Kur. Enhver bør vide, at han kan skaffe sig Lægehjælp imod venerisk Sygdom, uden at han risikerer at faae noget med Politiet at gjøre i den Anledning, eller at Læge- og Hospitalsbehandlingen skal blive en Fælde for ham.

Det andet Hensyn, der holder Folk tilbage for at melde sig til Kur, Frygten for den Skam, der hæfter ved venerisk Sygdom,